

„Ah ja!“ algaß loõsiproua rõõmuga, „see mõte on Teil kõigearmsam, kindrali härra! Ühte roosipuud! Ma kääsin warsti ühte seia tuua ja tõutan Teile, nii kaua kui mina elan, selle roosipõõsa eest muret kanda, teda hoida ja kaitseda!“

„Praegusel ajal, mu armuline“, wastas selle peale see kallis mehisetõõsitud mees, „ei ole roosid mitte sündsad; ma tahan Teile parem ühe tamme istutada, meie sakslased armastame neid puid; tema lehtsed oksad peawad Teile kord „äraunustamindmitte“ olema.“

See sellisammal õhtul tõid mõned soldatid ühe terve tamme lähemast metsast loõsi aeda.

„Meie ei saa mitte enam kaua Prantsusemaal wiibima“, ütles kindral, „seepärast soowin mina, et kõik majaliikmed seal juures oleksid, kui ma oma puud istutan.“

Tema tahtmine sai täidetud, kõik teendrid kutsuti aeda ja kui kindral loõsihäärralt küsis, kus kohta ta oma tamme istutama peaks, jättis see seda selle auusa mehe oma hooleks.

„Noh, kui Teile mitte ei keela“, ütles kindral, „siis tahame meie teda sinna müüri ääre istutada“, ja andis kohe oma meestele käsku sinna kohta auku kaevata, kus kast peitus oli.

Mõisaomanik ja kõik tema omaksed kahwatasid ära. Usjata püüdis ta mitmel wiisil seda teiseti pöördada: ütles, et ta tahta seia ühte maja ehitada lasta, et päikese kiired seia nurka ei ulatata, et maapõhi ei olla puule mitte kosutaw j. n. e. Kindral jäi oma tahtmise juure ja waewalt oli ta mulla alla peidetud kasti silmanud, kui ta ühe lähedal olewa ohwitserile käsku andis Fleuryt sinna tuua, kes ennast ühes suwemajas peitus pida; sest et ta kahe soldati wahelt, kes aiawarawasse wahti oli pandud, wälja ei wõinud peaseda.

Suure waewaga läks soldatitel korda seda rasket kasti jälle ülesse kiskuda. Siis ütles mõisaomanik, et tema on lastnud seda kasti sinna matta ja ta poleks seda iialgi teinud, oleks ta teadnud, et temal õnn oleks, üht nii õiget meest enesele korteriks saada.